

ԺԱՄԱՆԱԿԸ ԶԻ ՔԱԼԵՐ, ԿԸ ՎԱԶԷ

Ժամանակը մոռցեր է ֆալելը, փոխեր է հին օրերու յամբ ընթացքը, հեւասպառ կը սուրայ ու իր ետեւէն կը ֆաշէ, արագութեան մէջ արբշռած երիտասարդութիւնը համանոյն կշռոյթով: Նկատի չունի մահացու արկածները, իր գարունամեայ կեանքին ադամանդեայ արժէքը կը մրցի ժամանակին հետ, կ'ուզէ անկէ առաջ անցնիլ, արհամարհելով դիրքին մահը, որ կրնայ պատահիլ իրեն եւ իր պատճառով՝ ուրիշներու:

Աշխարհը, ուր կը շնչենք, ընդլայնուող կը փոխուի, կ'ալլակերպի, կը կազմալուծուի արտառոց նորութիւններու ներմուծումով՝ ընկերային բարեքրու մէջ: Միւս կողմէ բարոյական նեխութիւնները դէպի վայրէջք անկումներ կը կատարեն, անասնացնելով մարդուն բնութիւնը ու կեանքը:

Նոր Տարուան ժամանումով, մեր առջեւ կը դրուի սա հրատապ հարցումը, թէ ի՞նչ կերպով պիտի դիմագրաւուին նիւթապաշտութեան եւ մարմնապաշտութեան ստեղծած մոլութիւնները, որոնք կ'իշխեն քիւրաւոր սիրտերու մէջ:

Ամէն տարիքի, դասակարգի մարդիկ կը ժխտեն, ինչ որ դրական, մնայուն եւ վաւերական արժէք է:

Քրիստոնեայ եւ, փրկութիւն կ'ուզեն, բայց Փրկիչը կը ժխտեն: Խաղաղութիւն կ'ուզեն, բայց խաղաղութեան Իշխանը կը մերժեն: Սէր կ'ուզեն, բայց մարդը կ'ատեն եւ Սիրոյ Աստուածը կ'անգիտանան:

Մերօրեայ մարդը՝ յուսալուած կ'ապրի եւ անհրաժեշտօրէն պէտք ունի ՄԻԱԿ ՅՈՅՍԻ մը, որ Քրիստոսն է, Տիեզերքի Փառքը, Աստուծոյ Միածին

Որդին, Յարուցեալ Փրկիչը: Ան միայն քալասան կրնայ ըլլալ հոգիներու մէջ քացուած խորախոց վերքերուն:

Հազուագիտ փիչերն են, որ հաւատով պիտի ընդունին երկնային այս փրկարար մատուցումը եւ հերոսաւայել մահառումով պիտի ժխտեն մեղքին պատրալից ընծայաբերումները:

Մարդկային խոստումները եւ հաւաստիքները կը խոշտանգեն ճշմարտութիւնը եւ մարդը ու մարդկութիւնը կը խաբեն:

Հաւատին սուտ բերանները՝ մերօրեայ նիւթապաշտ ֆարդիչներն են, որոնք երկինքը երկրի վրայ կը տեսնեն եւ ցնորք կը հռչակեն, ինչ բարիք, որ Վերէն կու գայ եւ հոգին կը սնուցանէ:

Ս. Հոգիին կրակը չի կրնար մաքրել անոնց հոգիին մէջ թաճրացած մեղքին նեխութիւնը: Զեն կրնար ոսկիին նման դուրս գալ հրեղէն հնոցէն եւ քիւրեղանալ: Ափսոսալի է անոնց ճակատագիրը եւ վախճանը:

Յանախ կ'ըսենք ժամանակը կը բռնի ու կը կորսուի անյայտութեան մէջ: Արագօրէն եւ աննկատօրէն իրար կը յաջորդեն օրերը, շաբաթները, ամիսները ու չենք անդրադառնար, թէ ի՞նչպէս սահեցան մեր կեանքէն ֆառասունամեակները, վաթսունամեակները, ութսունամեակները ու նետեցին մեզ ալեւորութեան ստուերներուն մէջ: Սովորաբար, ինչո՞ւ եւ ի՞նչպէս մեր ձեռքէն կը խուսափի ու կը կորսուի ԱՅՍՕՐԸ: Հազիւ կը տեսնենք ու կը վայելենք իր ճառագայթող դէմքը, կը խուսափի ու կ'անհետանայ եւ կը դառնայ անցեալ:

Պատճառը քացայայտ է, պէտք եղած ուշադրութիւնը չենք տար իր

անգնահատելի թույլենքուհ, որոնք թէեւ աննկատելի մարգարիտներ են՝ յաւերժութեան մէջ ճառագայթող:

Անհրաժեշտ է, որ գիտնանք, թէ ներկան նշանակալից է իր վայրկեաններով եւ չթողունք, որ չ'օգտագործուած վարագուրուին եւ ըլլան անցեալ:

Կայ նաեւ, ուրիշ աւելի լուրջ պատճառ մը, որ ներկան կը խուսափի մեր տեսողութենէն: Ատիկա՝ քացասական ՅԵՏԱԶԳՈՒՄՆ է, մեր այսօրուան պարտքը եւ պարտականութիւնը կը թողունք վաղուան, յաջորդ օրուան եւ մերթ հեռաւոր ապագային:

Պարտազանց մարդիկ, կու տան մեզի այն ժխտական տպաւորութիւնը, թէ կեանքը կը սկսի իրենց համար ապագային եւ կը սպասեն պատրալից յոյսով, այդ անստոյգ օրուան:

Բոլորովին կը զինաթափուին իրենց առօրեայ պարտականութիւններէն եւ իրենց կեանքին տարիները կը սպառին եւ դժբախտ օր մըն ալ, հիասթափուած իրենց յոյսերէն ու իղձերէն, անժամանակ կը չուեն կեանքէն, անյիշատակ ու անփառունակ:

Այսօրը՝ իր 24 ժամերով մեր անկապտելի սեփականութիւնն է, ոչ ոք կրնայ խլել մեր ձեռքէն Աստուծոյ այդ անգինն նուէրը:

Պարտաւոր ենք սիրոյ գործերով արժեւորել՝ այդ երկնատուր պարգեւը եւ համատարած տեղ տալ մեր սրտի եւ հոգիի անհուն տարածքներուն մէջ:

Կեանքը պայքար է եւ պայքարը կեանք: Հոգեկան ռազմադաշտին վրայ մաքառումը կը սկսի այսօրուրէն եւ ոչ թէ վաղուրէն: Վաղուան օրը մեզի չի պատկանիր, անակնկալ պատահարները կրնան խլել զայն մեր կեանքէն:

Ժամանակը իր ոսկեքերան լեզուով կը յիշեցնէ եւ կը յորդորէ ներկան ողջունել, այսօրը ապրիլ ու պայքարիլ,

Այսօր պիտի սիրես, այսօր պիտի ներես, այսօր պիտի քարերարես եւ ոչ թէ մահուրէն ետի:

Մարդասիրութիւնը եւ քարերարութիւնը այսօրուրէն կը սկսին ու կանգ կ'առնեն յաւերժութեան յոյսերուն մէջ:

Ես՝ վրիպած քարեգործութիւն կը համարեմ այն բոլոր նուիրատուութիւնները՝ երբ իրենց ողջութեան գոց կը պահեն իրենց սրտին զոհողութեան ծորակները եւ մահէն ետի, կտակներ կը գրեն այս կամ այն նպատակի համար, որ սեփականատէրը ըլլալէ դադրած են իրենց հարստութեան:

Մեր ետեւ կը թողունք մեղքերով ծանրաքեռնուած հանգուցեալ Տարուան հսկայ դագաղը, Անցեալի վիհին մէջ կը սուզենք զայն, առանց ծաղիկի, առանց յուղարկաւորի:

Աշխարհաճաւ դագաղ մը, որ իր մէջ կ'ամփոփէ մարդկային կեանքը խոշտանգող բոլոր չարագոծները եւ ահաբեկիչները, իրենց անհամար անմեղ զոհերուն հետ, որոնք պիտի անջատուին իրարմէ երկու ճամբաներով, արդարեւ ծաղկաւէտ ճանապարհով պիտի ուղեւորին դէպի հոգեւոր հորիզոնները եւ մեղաւորները դէպի գեհեմի կրակներուն մէջ:

Ներկայ աշխարհին բորբոսած քարքերուն մէջ, ուր միահեծան կ'իշխէ մեղքին բռնատիրութիւնը, ոչ մարդը կը քարեշրջուի եւ ոչ մարդկութիւնը:

Մահկանայան Հերովդէսի ռերախանձ ոգիով կ'առեւանգուին երախաները, կը բռնաբարուին մանուկները, կը սգաւորուին հայրերն ու մայրերը, վերջապէս ինչ որ երկնային սրբութիւն է կը պղծուի:

Փոքրաբիւ են անսուտ քարոզիչները, անկեղծ աղօթողները, Յիսուսի

Մսուրին առջեւէն տողանցող քարեպաշտները, հաւատով եկեղեցի յանախողները, Ամանորի եւ Ծնունդի տօնական օրերուն զիրար շնորհաւորող քարեհողի հաւատացեալները:

Նոր Տարուան խրախնամները գինի եւ օղի կը հոտին, փոխանակ խունկ եւ զմուռս բուրելու:

Ամանորը եւ Յիսուսի Ծնունդը իրենց երկնային պատգամներով չեն ըսեր մեզի կերէք, գինովցէք, կռուեցէք, այլ՝ կ'ըսեն, սիրեցէք, ներեցէք, աղօթեցէք եւ շնորհապարտ զգացումներով զԱստուած պաշտեցէք:

Աշխարհը եւ մարդկային հասարակութիւնը դարձած է ֆոսս եւ լարիւրինդոս: Ընկերային հանդիպումները կը կատարուին տարակուսելի յարաբերութիւններով:

Ընտանեկան կապերը զաւակներու եւ ծնողներու միջեւ դերձանէ մը կախուած է փրթելու:

Մարդուն մէջ, ոչ թէ Աստուծոյ հրեշտակը կը խօսի, այլ գազանը՝ որոտայի գոռումով:

Դուն, ով հայրդի, փորձութիւններէ յաղթահարուած՝ ինկար ու վիրաւորուեցար: Ի՞նչ պիտի ընես հիմա, պիտի մնաս անկեա՞լ եւ գետնամա՞ծ, թէ

ֆաջամարտիկ ազատամարտիկի պէս ընդոստ պիտի վերականգնիս եւ Նոր Տարուան սեմին վրայ քարեւի կեցած, պիտի քարացուցես պայքարով մեծահարուստ հայու դիւցազնական հոգիդ:

Լսեմք ուշադիր, Նոր Տարուան առաջին օրը, Յաւիտեանական Հօր ոսկեքերան պատգամը Իր բանաւոր հօտին ուղղուած,

- Զաւակս, Նոր Տարին նոր է, երբ միշտ նոր կը մնայ սիրտդ: Տարին չի ծերանար, սիրտը կ'ալեւորի, կը յոգնի ու կը հիւծի, ոչ թէ ժամանակի հոլովոյթէն, այլ մեղքին մրճահարումներէն: Սիրտը որ կը մեղանչէ, կը դառնայ բեւեռային սառնակոյտ:

Կ'ուզե՞ս վայելել կենսութախ Նոր Տարի մը, վերանորոգէ սիրտդ իր մէջ կուտակուած արատներէ: Նոր Տարի, կը նշանակէ նոր սիրտ, նոր կեանք, նոր մարդ: Միայն իմ մօտ կրնաս վերանորոգուիլ ու դառնալ արժուեթոյի հոգի:

Նոր Տարի կը նշանակէ մէն մի տառին ամենաքարձր առումով, նոր գաղափարներ, նոր որոշումներ, նոր մարդ եւ ոչ թէ նոր հագուստներ, նոր կարասիներ, նոր տուն եւ նոր շահեր:

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔԶՆՅ. ՏԻԼԿԵՐԵԱՆ